

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 411/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltésovej 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 37Em/9/2020-915 zo 7. marca 2024, uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14CoE/7/2024 z 23. augusta 2024 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoR/17/2024 z 19. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu rodiny a na rodičovskú starostlivosť a výchovu maloletého dieťaťa podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prikázať mu konať ďalej bez zbytočných prieťahov a priznať sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) prebiehalo pod sp. zn. 32P/168/2020 konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému [REDACTED], [REDACTED]. V rámci tohto konania bolo nariadených viacero neodkladných opatrení, ktorými bol upravovaný styk sťažovateľa s maloletým do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Sťažovateľ podal návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia (neodkladného opatrenia) sp. zn. 32P/135/2020-98 z 15. júla 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11CoP/28/2020 z 25. augusta 2020, ktorým bol dočasne upravený bežný styk s maloletým, ako aj styk počas letných prázdnin 2020. V priebehu konania došlo k niekoľkým zmenám dočasných úprav styku sťažovateľa s maloletým, v dôsledku čoho okresný súd v konaní o výkon rozhodnutia pokračoval na základe zmenených exekučných titulov v súlade s § 390 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“). Naposledy išlo o uznesenie okresného súdu č. k. 32P/168/2020-408 z 1. júla 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11CoP/17/2022-1123 z 31. mája 2022 (ďalej len „exekučný titul“), ktorým súd dočasne upravil styk sťažovateľa s maloletým do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

3. Na podklade návrhu sťažovateľa okresný súd uznesením č. k. 37Em/9/2020-251 z 23. augusta 2021 v spojení s rozhodnutím krajského súdu č. k. 16CoE/13/2021-314 z 23. februára 2022 nariadil výkon exekučného titulu, pretože styk s maloletým sa nerealizoval v lete 2020 a v lete 2021. Okresný súd uložil povinnej, matke maloletého, peňažné pokuty za niektoré z nerealizovaných stretnutí.

4. Následne okresný súd napadnutým uznesením č. k. 37Em/9/2020-915 zo 7. marca 2024 zastavil konanie o výkon rozhodnutia, pretože mal preukázané, že bežný styk sa riadne realizoval, problematickými sa stali letné a zimné prázdniny. Taktiež uviedol, že styk sa od 7. septembra 2023 realizoval podľa vykonateľného rozhodnutia. Dobrovoľným plnením povinnosti tak odpadol dôvod na uskutočnenie núteného výkonu rozhodnutia. Sťažovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal. Krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 14CoE/7/2024 z 23. augusta 2024 potvrdil vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, avšak z iného dôvodu. Medzičasom totiž došlo k právoplatnému skončeniu konania vo veci samej vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 32P/168/2020, ktoré bolo (v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14CoP/53/2024 z 26. júna 2024) právoplatne skončené 17. júla 2024. V dôvodoch rozhodnutia zdôraznil, že neodkladné opatrenie bolo nariadené len do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Právoplatným skončením uvedeného konania došlo s poukazom na § 333 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) *ex lege* k zániku neodkladného opatrenia (exekučného titulu), a tým zanikli aj dôvody na pokračovanie konania o výkon rozhodnutia.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Krajskému súdu vytkol, že zastavil konanie o výkon rozhodnutia bez toho, aby posúdil práva, ktoré boli počas trvania neodkladného opatrenia na jeho strane poškodené. Skutočnosť, že po troch rokoch došlo k zániku takéhoto rozhodnutia, nelegitimizuje postup súdu, ktorý o tomto porušení nerozhodne. Bolo povinnosťou súdov zasiahnuť vo vzťahu k porušeniu dodatočne a uložiť zaň aspoň pokutu s cieľom zabezpečiť riadne plnenie obdobných povinností v budúcnosti.

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol napadnutým uznesením sp. zn. 7CdoR/17/2024 z 19. marca 2025. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP konštatoval, že uznesenie o zastavení výkonu rozhodnutia je rozhodnutím, ktorým sa konanie o tejto otázke končí, lebo vykonávacie konanie je zastavené, preto dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodu namietanej vady zmätočnosti je preskúmateľné v dovolacom konaní. Verdikt krajského súdu, ako aj dôvody, na základe ktorých k nemu dospel, považoval za správny, pričom v konaní nemohol postupovať nijako inak, iba v súlade so zákonom (§ 390 CSM v spojení s § 330 ods. 1 a § 333 CSP) a na tom nemohol nič zmeniť ani postoj sťažovateľa, ktorý vníma postup nižších súdov v konaní ako neefektívny.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti detailne popisuje priebeh konania, vydanie a obsah neodkladných opatrení, realizovaný i nerealizovaný styk s maloletým, ako aj priebeh konania o výkon rozhodnutia. Postup okresného súdu vo vykonávacom konaní podrobuje kritike, pretože napriek preukázaniu nerealizovaných stretnutí (leto 2021, Vianoce 2023) nezjednal nápravu, ale práve naopak, zastavil konanie o výkon rozhodnutia. Odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil bez preskúmania odvolacích dôvodov, pretože medzitým došlo k zániku neodkladného opatrenia. Sťažovateľ v dovolaní namietal, že postup, pri ktorom výkonový súd jednak tri roky nerozhodne o porušení, ktoré nastalo vo výkonovom konaní a potom konanie zastaví bez toho, aby o ňom rozhodol, nie je právne akceptovateľné. Najvyšší súd nekorigoval protiústavný prístup nižších súdov a súčasne sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a argumentáciou sťažovateľa. Úplne odignoroval námietky vo vzťahu k výkonu rozhodnutia týkajúceho sa styku počas Vianoc 2023, nereflektoval prakticky celú ústavnoprávnu argumentáciu. Napriek viac ako trojročnému konaniu a nálezu ústavného súdu o priet'ahoch v konaní (II. ÚS 608/2022 z 20. decembra 2022) nebolo doteraz rozhodnuté o porušení ešte z roku 2021, pričom táto ochrana nebola len oneskorená, ale aj odopretá, čo popiera právo na súdnu ochranu, ale aj právo, aby bola vec prerokovaná bez zbytočných priet'ahov.

8. Sťažovateľ nie je spokojný s tvrdením najvyššieho súdu, že v súčasnosti zabezpečuje jeho právo na styk s maloletým už právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vo veci samej. Touto argumentáciou súd poprel materiálnu vykonateľnosť a možnosť domáhať sa účinne úpravy podľa neodkladného opatrenia. Porušenia rozhodnutí súdov, ktorých sa dopustila povinná matka, nie sú a nemôžu byť nijako konzumované tým, že po niekoľkých rokoch je daná nová úprava styku, čím by všetky dovtedajšie porušenia mali zostať bez poskytnutia súdnej ochrany. Takáto úvaha podľa jeho názoru nedáva odpoveď na to, že súdy nezabezpečili riadnu a účinnú súdnu ochranu.

9. Tým, že súd z pozície svojej kompetencie nielen nezabránil vykonaním akýchkoľvek efektívnych úkonov zamedzovaniu styku sťažovateľa s maloletým zo strany matky, ale odmietol sa tým zaoberať aj spätne, nebola sťažovateľovi poskytnutá ochrana pred neoprávneným zasahovaním do rodinného života ani ochrana rodiny a rodičovstva a práva na starostlivosť o dieťa. Ochranu pre takýmto neoprávneným zásahom nemožno ústavne konformne odoprieť len preto, že „Vianoce už prešli“. Takáto aplikácia práva všeobecnými súdmi jednoznačne popiera podstatu a zmysel čl. 19 ústavy.

10. Napokon sťažovateľ poukazuje na nedokonalosť právnej úpravy a na to, že zákonodarca zjavne nechcel rozhodnutia vo veciach maloletých ponechať materiálne nevykonateľné ani oslabiť dostupnosť právnej ochrany v závislosti od toho, ako rýchlo výkonový súd v takýchto veciach koná alebo nekoná. Preto by mala byť prípustná *analógia legis*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru uzneseniami okresného súdu a krajského súdu:

11. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo zastavené konanie o výkon rozhodnutia o úprave jeho styku s maloletým. O odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

13. Obdobne ústavný súd vyhodnotil aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľ proti nemu podal dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Dovolacie námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s ústavnou sťažnosťou, už teda boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Aj keď najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok bolo dostupným prostriedkom ochrany jeho práv a ústavný súd bude posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (bod III.2.). Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľovi domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu uznesením krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľ napokon ani netvrdí, že niektorú z jeho námietok nemohol uplatniť v dovolacom konaní.

15. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu:

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o porušení jeho práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorému vytýka odmietnutie dovolania bez toho, aby sa vecne zaoberal jeho dovolacou argumentáciou.

17. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že pokiaľ ide o medze jeho zasahovania do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, neprislúcha mu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

19. Všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom mimosporovom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný mimosporový poriadok a Civilný sporový poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom mimosporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP). Keďže posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je zásadne v právomoci najvyššieho súdu, s ohľadom na argumentáciu sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti sa úloha ústavného súdu v tejto veci obmedzila na posúdenie, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia jeho dovolania.

20. K namietanému porušeniu dotknutých práv malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých, teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o úprave styku dieťaťa s rodičom. Nemožno totiž opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok vyplývajúci z práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru a práva rodičov na starostlivosť

o deti, resp. práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť v zmysle čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru.

21. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a naviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, § 117 – § 118).

22. Predmetom napadnutého konania bol výkon rozhodnutia, konkrétne realizácia práva sťažovateľa na styk s jeho maloletým dieťaťom nariadená neodkladným opatrením. Neodkladné opatrenie zaniklo zo zákona v priebehu odvolacieho konania uplynutím času, na ktorý bolo nariadené (do právoplatného skončenia konania vo veci samej, pozn.). V dôsledku toho krajský súd aplikoval na vec § 390 CMP a konanie zastavil.

23. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuté pre jeho neprípustnosť, pričom ústavný súd po komplexnom posúdení veci nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania), ktorý by nemal oporu v zákone. Pre prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP je potrebné, aby rozhodnutie trpelo niektorou z väd zmätočnosti. Prípustnosť dovolania nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 420 CSP, dovolanie je prípustné až vtedy, ak vyjde najavo, že rozhodnutie takouto vadou skutočne trpí. V prípade, že tvrdenie dovolateľa nie je správne, dovolací súd dovolanie odmietne, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné [§ 447 písm. c)]. To znamená, že vada, o ktorú sa opiera dovolateľ, odôvodňuje prípustnosť takéhoto dovolania len za predpokladu, že skutočne existuje (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1534.*).

24. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sú úplne zrejmé úvahy najvyššieho súdu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti podaného dovolania. Tie sa zakladajú na citácii právnej úpravy, na uvedení skutočností a skutkových zistení, ktoré najvyšší súd považoval za relevantné. Najvyšší súd sa zaoberal predpokladom na vydanie uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, ktorým je existencia vykonateľného rozhodnutia po materiálnej aj formálnej stránke. V tomto smere sťažovateľovi vysvetlil, že neodkladné opatrenie upravuje pomery len do vydania meritórneho rozhodnutia, pričom takáto situácia nastala i v jeho veci. Zákon vyslovene konkretizuje, kedy súd exekučné konanie zastaví a jedným z nich sú aj okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti [§ 390 písm. d) CMP]. Poukázal na § 330 ods. 1 CSP a § 333 CSP s tým, že trvanie neodkladného opatrenia je nezlučiteľné nielen s procesným neúspechom navrhovateľa vo veci samej, ale aj s uplynutím času, na ktorý bolo nariadené. Pre každé časovo obmedzené neodkladné opatrenie platí, že uplynutím stanoveného času bez ďalšieho zaniká *ex lege*, pokiaľ už skôr nedošlo k jeho zrušeniu. V prípade zániku rozhodnutia logicky zaniká aj povinnosť ním uložená. Za tejto situácie nebol dôvod, aby najvyšší súd reagoval na vecné námietky sťažovateľa týkajúce sa napríklad styku počas Vianoc 2023.

25. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a Civilného

mimosporového poriadku. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu procesné právne normy výslovne umožňujú, a aj preto použitý spôsob v konkrétnom prípade neznamená odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby akýmkoľvek spôsobom zasahoval do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov v danej veci. Nezastáva názor, že by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné s dotknutými článkami ústavy a dohovoru, a preto mu neostávalo iné, než ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto uznesenia a záveru o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto práv. Preto aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Ústavný súd chápe, že sťažovateľ reálne pociťuje krivdu v súvislosti s nerealizovaným stretnutím s maloletým v konkrétnom období v minulosti, ktorý zostal bez následkov. Treba si však uvedomiť, že účelom neodkladného opatrenia je dočasná úprava pomerov účastníkov konania, ktorá slúži na preklopenie obdobia do konečného rozhodnutia súdu v súdnom konaní. Nadväzne účelom vykonávacieho konania je zabezpečenie dobrovoľného alebo núteného výkonu takéhoto druhu rozhodnutia o úprave styku dieťaťa s rodičom dovedy, kým sa o tejto otázke definitívne nerozhodne v konaní vo veci samej. Zákon stanovuje rôzne opatrenia, ktoré majú slúžiť tomuto cieľu a smerovať k styku, podpore a rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom (prostriedky upravené v § 376 a nasl. CMP), z ktorých niektoré (i keď nie celkom ideálne, pozri II. ÚS 608/2022, pozn.) využil i okresný súd. Ak však exekučný titul zanikol a styk sa realizuje na podklade rozhodnutia vo veci samej, tak ako sa to stalo v tomto prípade, účinná právna norma neupravuje postup „trestania“ preferenčného rodiča *ex post* za konkrétne nerealizované stretnutia, o ktorých sa dovedy nerozhodlo. V súčasnosti sa právo sťažovateľa na styk s maloletým synom realizuje už na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia vo veci samej, ktoré zahŕňa dokonca širšiu úpravu styku. Predošlá dočasná úprava styku zanikla, a postup, o ktorý sa sťažovateľ usiluje, nemá oporu v právnych predpisoch. Ústavnému súdu tak nie je zrejmé, aký účel sleduje ústavná sťažnosť sťažovateľa. Aj v prípade, že by došlo k zrušeniu napadnutých rozhodnutí, tak ako to požaduje sťažovateľ, vecne iné rozhodnutie by mu to neprinieslo, pretože v konaní o výkon neodkladného opatrenia (ktoré medzičasom zaniklo) by nebolo čo vykonať a o čom rozhodovať. Záver konajúcich súdov preto obstoja aj v rámci týchto výhrad sťažovateľa.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu:

28. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote z dôvodu, že súd prvej inštancie

od roku 2021 do roku 2024 nebol schopný rozhodnúť o marení letného styku 2021, a preto navrhuje, aby v prípade vrátenia veci okresnému súdu ústavný súd prikázal tomuto súdu konať ďalej bez zbytočných prietahov.

29. Ako vyplýva z tejto argumentácie, tá je celkom zjavne naviazaná na vyslovenie porušenia sťažovateľových práv uvedených v bode III.1. a III.2. tohto uznesenia, k čomu nedošlo. Okrem toho je potrebné zdôrazniť ustálenú judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci [redacted] proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

30. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti bolo vo veci sťažovateľa právoplatne rozhodnuté, a teda k porušeniu namietaných práv postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu nemôže reálne dochádzať. Preto odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu